

Diumenge de Rams Cicle A segona

Divinitat, Exaltació i Obediència

La segona lectura que es llegeix el diumenge de Rams és un text de la Carta de Pau als Filipencs, que, llegit en el portal de la Setmana Santa, esdevé del tot idoni pel fet de resumir la realitat que ens disposem a celebrar: la mort i la resurrecció de Jesús. És un antic himne litúrgic que Pau incorpora a la carta i es tracta d'un text fonamental del Nou Testament, perquè, de la seva lectura, se'n deriva una visió molt profunda i afinada de la persona de Jesús.

El text parla de la creu de Jesús, però no de la resurrecció, sinó de l'exaltació. Per què això? El Nou Testament utilitza un doble llenguatge per parlar de la resurrecció de Jesús. Un, el més conegut i popular, és el que està construït, com diuen els comentaristes, sobre l'esquema mort / resurrecció. Aquest esquema segueix la seqüència: mort, sepultura, resurrecció, aparicions. L'altre esquema és el que està construït sobre l'oposició entre dos estadis: humiliació / exaltació. El primer esquema entra més bé, és més gràfic, però està sotmès a males interpretacions, sobretot si es redueix la resurrecció a una realitat històrica. El segon és més conceptual, no tan gràfic ni teatral, però més apropiat per proclamar el triomf de Jesús sobre la mort.

Si hem dit que es tracta d'un text fonamental del Nou Testament, és perquè, en ell, s'hi troba proclamada la divinitat de Jesús. "Ell que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu". Cal ser prudents, però, en la comprensió de les paraules d'aquest verset. Sovint la teologia li ha fet dir més del que possiblement diu. La paraula "condició" tradueix la grega "morfe", que literalment vol dir 'forma'. Les paraules del v.6 s'han d'entendre a partir de la contraposició que

s'estableix entre "condició d'esclau" - "semblant als homes" i "condició divina" - "iguallat amb Déu". És en contraposició a la condició humana i d'esclau que Jesús pertany al món de Déu, a l'àmbit de Déu. El text bíblic no arriba a la contundència de les afirmacions dels primers concilis sobre la divinitat de Jesús, recollides en el credo que proclamem cada diumenge, ni tampoc a les reflexions de la teologia medieval, però sí que posseeix tota la força que permet veure que en Jesús s'hi amaga una realitat d'existència diametralment diferent a l'existència humana.

També es poden presentar dificultats a l'hora d'entendre correctament l'obediència de Jesús, sobretot quan és afirmada al costat de la realitat de la creu. Pot semblar que Jesús s'encarna i mor en creu en virtut d'una decisió que la Trinitat divina, després d'una deliberació al cel, ha decidit que, per redimir la humanitat, cal que Jesús s'encarni, mori a la creu i després ressusciti. Llavors Jesús, obedient al disseny trinitari, compleix la seva missió. L'obediència de Jesús esdevé un sense sentit si es pensa que Jesús és Déu i és Déu qui mana; per tant, el qui mana no pot obeir, Jesús no pot manar i obeir a la vegada la mateixa cosa. L'obediència de Jesús cal que sigui entesa des de la coherència perfecta que hi ha entre l'actuació de Jesús i la decisió de tirar endavant el seu projecte. Aquest projecte s'integra en la decisió de Déu, que, des de l'inici del temps, té establert salvar la humanitat i aquest projecte passa per -tal com diu el text dels filipencs- assumir la condició humana i la mort en creu, essent de condició divina. Jesús és obedient a ell mateix, a la seva pròpia decisió, al seu propi projecte, que s'integra en un projecte més ampli de l'Esperit, del Fill i del Pare, que actua no com un correctiu dels desgavells humans, sinó com una decidida voluntat d'integració de tots els homes i dones de la història en la realitat mateixa de Déu.

A215